

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY, 6 de setembre de 2010

(Sv 9,13-18; Flm 9b.10.12-17; Lc 14,25-33)

Fra Jacint Duran i Boada

En la celebració de la Professió solemne de fra Jesús Romero Lagatto

Hi ha un autor anglès que va viure en el segle XVIII, John Wesley, que va ser l'inciator de l'Església Metodista, i que fra Jesús coneix molt bé. Aquest senyor en un dels seus sermons diu: "Els homes cultes, moltes vegades no són savis". Els homes cultes, els científics, moltes vegades no són savis, i crec que té tota la raó del món. **Una cosa és acumular coneixements, i l'altra és la saviesa** de què parla la primera lectura d'avui. I al revés, hi ha persones que són molt sàvies, i no són gens cultes. La setmana que ve, precisament la nostra família caputxina celebrarà la beatificació de fra Leopoldo, un home molt senzill, molt inculte, però profundament savi.

Wesley continua la seva reflexió en aquest sermó dient: "La saviesa es podria resumir en aquell adagi pagà: "Home coneix-te a tu mateix". Ja sabeu que això era en el frontispici del temple de Delfos, d'Apolo. I, certament que és així, però no un coneixement simplement intel·lectual, no un coneixement de dades, sinó conèixer-se a si mateix és com aprendre a c o n d u i r – s e, igual que un cotxe, aprendre a conduir-se, ser amo de si mateix, conèixer-se. I la veritat és que no és fàcil; el nostre món actual per tenir punts de referència és capaç de buscar-los per tot arreu, en els animals, per tot arreu. Però Wesley diu una frase molt concisa en aquest sermó, diu així: **"Quan coneixem Jesucrist aprenem a conèixer-nos a nosaltres mateixos. Coneixent Jesucrist –diu ell-, arribem a tenir un concepte objectiu de nosaltres mateixos.** Deixem de donar voltes sobres nosaltres mateixos i mirem en fora. Perquè en Jesucrist es mostra allò que som en el més profund, som fets *"a imatge i semblança de Déu"*. **I Jesús és, Déu amb nosaltres, ens mostra la imatge de Déu i, per tant, la nostra pròpia imatge.**

I més endavant del sermó diu: "Jesús parla amb una veu tranquil·la i serena ... - se l'imagina assegut, parlant tranquil, serè amb els seus deixebles-, **Jesús parla amb veu tranquil·la i serena i indica als seus deixebles, com ser sempre feliços, en aquesta vida temporal i en l'eterna**". D'això es tracta, de la felicitat. Imaginem a Jesús assegut, tranquil, amb el cor suau, mostrant als seus deixebles quina cosa? ben concreta: com ser feliços en aquest món i eternament, per sempre, com ser feliços,

I en aquest context d'un Déu preocupat per la nostra felicitat, que hem de llegir el text de l'Evangeli que avui hem proclamat, que de sobte por semblar una mica dur, però que està preocupat per la nostra felicitat, recordeu el text: *"Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu"*. **Jesús sap el que ens convé, i sap que l'única manera de trobar el camí de la felicitat és tenir Déu, o sigui, Jesucrist, com a centre de la pròpia existència.** I totes les relacions de la nostra vida, quan és Déu el centre són font de sanitat i de profunditat. Quan Déu no

està en el centre, quan Jesucrist no està en el centre, les relacions comencen a degradar-se i a emmalaltir; quan Ell és el centre la vida pren profunditat i densitat. Perquè posar a Jesús al centre de l'existència no és posar una idea, **és posar una persona i una persona vivent, Jesús és ressuscitat. El centre de la meva vida és com jo li parlo i com escolto quan Ell em parla a mi.**

El centre de l'existència és l'oració, aquest Jesús que és vivent i és el meu Mestre, i escoltant-lo i parlant-li jo aprenc el més important, quina cosa és? **Aprendre a poc a poc a estimar, descobreixo que és estimar. I quan un estima a la manera de Jesús, i quan un estima realment i concretament, no ideològicament, sinó concretament, un descobreix el sentit de l'existència.** Perquè el sentit de l'existència no són raonaments, es descobreix quan s'estima a la manera de Jesús. **Quan jo estimo, la vida s'il·lumina i pren sentit, i la persona que troba el sentit de la vida, és la persona feliç. La felicitat és de la persona que ha trobat sentit a l'existència, i li pot passar de tot: problemes i dificultats, però és feliç.** Sant Francesc en diria *“La Véritable alegria”*. I que és la veritable alegria? Que en qualsevol problema o dificultat que puguin passar a l'existència, un sap, **que res no el podrà separar de l'amor de Déu que s'ha revelat en Jesucrist.**

I aquest text de l'Evangeli que avui la litúrgia ens ha posat, és un text molt estimat per sant Francesc. Tan estimat per sant Francesc, que el va posar en la seva *Protoregla* que diem, la forma de vida que ell va elaborar. Diu sant Francesc en el seu *Testament*: *“Quan els Senyor em donà germans ningú em va dir què havia de fer, fou l'Altíssim mateix que em va dir que havíem de viure segons la forma del sant Evangeli, i jo amb poques i senzilles paraules ho vaig fer escriure, i el senyor Papa m'ho confirmà”*. (era el 1209). Francesc presenta al papa, com diu Celano, un grup de textos evangèlics, amb el més imprescindible per a viure en comú. Aquesta *Protoregla* comença d'aquesta manera: *“La vida d'aquests frares és aquesta: viure en obediència, sense posseir res i en castedat, i seguir les petjades i la doctrina de nostre Senyor Jesucrist”*. **Seguir les petjades i la vida de nostre Senyor Jesucrist. Aquí està el centre, aquí hi ha la Vida.** Sant Francesc en deia certament la seva Regla, però també en deia la Vida: *“Qui vingui a nosaltres ve a rebre la Vida”*.

I això és el que farem aquest vespre amb fra Jesús: després d'haver fet la professió, l'Església, la veu de l'Església que és la del mateix Jesús, en aquest cas a través meu, li dirà després de professar: **“Si tu compleixes aquestes coses jo et prometo la vida eterna”, això és: la vida infinita, la vida plena, la vida feliç, la vida divina, la vida de Jesús.** El que prometem és això: **la vida divinitzada, la vida cristificada. Si tu compleixes això, tindràs la plenitud de la vida.** I per això, cal remarcar una frase que dirà a la professió: *“Em dono de tot cor a aquesta Fraternitat... A”* aquesta Fraternitat, vol dir que l'amor i la vocació son concretes: la Fraternitat Caputxina. No *in generi*, sinó **en un lloc, a una Fraternitat.** I dirà també **“de tot cor”** perquè Déu no demana **ni poc ni molt, ho demana TOT!** Tot!, perquè és el que dirà sant Francesc: *Doneu-vos totalment a Aquell, que totalment se'ns dona.* D'aquí ve la **grandesa i la saviesa profunda que mostra un rostre com sant Francesc, que és reflex d'aquest Crist que se'ns proposa com la saviesa, com el camí, com la plenitud de la Vida.**